

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 44, 2018

Nummer 44, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:10097](#) 20-11-2018

werknemster/Stichting Christelijk Onderwijs Groningen

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:4212](#) 15-11-2018

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:14015](#) 28-11-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:8347](#) 21-11-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:9588](#) 21-11-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:13864](#) 21-11-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:5656](#) 20-11-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:4693](#) 19-11-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:5619](#) 16-11-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:9274](#) 16-11-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:5698](#) 14-11-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:10591](#) 14-11-2018

X/Academisch Ziekenhuis Maastricht

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:9382](#) 09-11-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:8189](#) 06-11-2018

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2018:6539](#) 24-10-2018

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2018:4460](#) 24-10-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:10300](#) 19-10-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:5008](#) 10-10-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:8627](#) 05-10-2018

werkneemster/Euromast Horeca B.V.

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:10299](#) 03-10-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:7861](#) 07-02-2018

Annotatie

[Val in trappenhuis gehuurde bedrijfsruimte: een zorgplicht van de werkgever?](#)

mr. M.C.O. van Gerven

RECHTSPRAAK

Vonnis in de zaken van drie cardiologen uit het gefailleerde Ruwaard van Puttenziekenhuis tegen de Staat der Nederlanden. Minister heeft jegens hen onrechtmatig gehandeld door de verlenging van het bevel om de cardiologen op non-actief te stellen. Inspectie heeft jegens hen onrechtmatig gehandeld door medewerking te onthouden aan het hervatten van cardiologische werkzaamheden door de cardiologen en door ten overstaan van het Regionaal Tuchtcollege in het bijzijn van de media bepaalde standpunten in te nemen. Van de als gevolg van deze onrechtmatigheid geleden inkomensschade komt 6,25% voor vergoeding in aanmerking. Ook andere schadeposten zijn voor toewijzing vatbaar. Totale bedragen aan schadevergoeding: € 122.211,60 voor cardioloog 1, € 87.803,08 voor cardioloog 2 en € 133.454,94 voor cardioloog 3.

In deze procedure spreken drie cardiologen uit het gefailleerde Ruwaard van Puttenziekenhuis de Staat der Nederlanden aan. De cardiologen vorderen onder andere vergoedingen ter zake van immateriële schade, ter hoogte van € 125.000 en € 150.000. De cardiologen betogen in de kern genomen dat de Staat onrechtmatig heeft gehandeld door a) de handhaving van het verlengingsbesluit vanaf 17 december 2012 en de weigering medewerking te verlenen aan het onder toezicht van beroepsgenoten en de NVVC hervatten van de werkzaamheden door de cardiologen en b) niet alleen vóór maar zelfs nog ná het verschijnen van het rapport Danner ten overstaan van de tuchtrechter en in contacten met de pers te suggereren dat onoordeelkundig handelen van de cardiologen tot sterfgevallen heeft geleid.

De rechtbank overweegt als volgt. Uit een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) volgt dat het handhaven van het verlengingsbesluit over de periode vanaf 17 december 2012 onrechtmatig is. De rechtbank acht dit oordeel van de Afdeling doorslaggevend bij de beantwoording van de vraag naar de civielrechtelijke onrechtmatigheid als bedoeld in artikel 6:162 BW. Met betrekking tot de reikwijdte van de

formele rechtskracht van de uitspraak van de Afdeling oordeelt de rechtbank dat zij zelf kan oordelen over kwesties die niet nauw samenhangen met het verlengingsbesluit en het bevel, in het bijzonder de vraag of de Inspectie had moeten meewerken aan een beoordelingsstage van de cardiologen, alsmede de toelaatbaarheid van de uitingen van de Inspectie in de media ook voor zover ze vóór 17 december 2012 zijn gedaan.

De rechtbank komt tot het oordeel dat de minister onrechtmatig heeft gehandeld door de verlenging van het bevel te handhaven vanaf 17 december 2012 tot 19 augustus 2013 (op welke datum de minister het bevel met terugwerkende kracht heeft beëindigd per datum faillissement van het ziekenhuis). De Inspectie heeft onrechtmatig gehandeld door medio maart 2013 haar medewerking te onthouden aan het onder toezicht van beroepsgenoten en de NVVC hervatten van cardiologische werkzaamheden door de cardiologen. Verder heeft de Inspectie onrechtmatig gehandeld door ten overstaan van het Regionaal Tuchtcollege in het bijzijn van de media het standpunt in te laten nemen dat het niet-nemen van verantwoordelijkheid om de cardiologische zorg op een veilige en professionele manier te organiseren ernstige en ook onherstelbare schade heeft aangericht aan patiënten en dat de cardiologen 'op alle fronten' tekort zijn geschoten in de zorgverlening aan patiënten, waarop (extra) bijzonder negatieve publiciteit over de cardiologen is gevolgd, in welke context ook de stelling over het 'incompetent handelen' van de cardiologen onrechtmatig is. De Staat is dan ook aansprakelijk voor de schade van de cardiologen voor zover die het gevolg is geweest van dit onrechtmatig handelen.

De rechtbank moet nu vaststellen welke schade het gevolg is geweest van dit onrechtmatig handelen van de Staat. Hiertoe overweegt de rechtbank dat de cardiologen geen werk als cardioloog meer hebben kunnen vinden. De rechtbank acht het onwaarschijnlijk dat de cardiologen, indien de verlenging van het bevel op 17 december 2012 beëindigd zou zijn, direct weer aan het werk zouden hebben kunnen gaan als cardiologen. Het dossier biedt geen enkel aanknopingspunt om te veronderstellen dat het ziekenhuis of enig ander ziekenhuis de cardiologen direct na de schok die het (rechtmatige) besluit en de verlenging daarvan hadden veroorzaakt zou hebben toegelaten om zelfstandig cardiologische werkzaamheden te verrichten. Weging van de goede en kwade kansen van de cardiologen (r.o. 4.27-4.29) resulteert in een kans van 50% dat zij eind maart 2013 onder toezicht van beroepsgenoten en de NVVC hun cardiologische werkzaamheden zouden hebben kunnen hervatten. Niet (voldoende gemotiveerd) bestreden is, dat de cardiologen met deze werkzaamheden niet of nauwelijks inkomsten zouden hebben gegenereerd. De rechtbank schat de kans dat de beroepsstage positief zou zijn afgerond op 50%. De kans dat de cardiologen na het positief oordeel over de beroepsstage weer betaald als cardioloog aan het werk zouden hebben kunnen gaan, op 25%.

Uit het voorgaande volgt dat indien het onrechtmatig handelen van de Staat zou zijn uitgebleven, na het faillissement een kans zou hebben bestaan dat de cardiologen hun cardiologische werkzaamheden weer betaald zouden gaan uitvoeren. Op grond van de feitelijke gang van zaken kan worden vastgesteld dat dit laatste niet mogelijk is geweest, mede ten gevolge van het onrechtmatig handelen. Dit betekent dat $(100\% \times 50\% \times 50\% \times 25\% =)$ 6,25% van de na medio september 2013 geleden inkomensschade voor vergoeding in aanmerking komt. De rechtbank ziet, anders dan de Staat, geen aanleiding deze vergoedingsplicht nog eens te verminderen op grond van eigen schuld van de cardiologen. Vervolgens worden de schadeposten (inkomensschade, goodwill schade, schadeposten die zijn ontstaan door het wegvallen van inkomen (beslaglegging en faillissementsaanvraag door ex-echtgenote), reputatieschade, sollicitatiekosten, kosten van schaderapporten) per cardioloog behandeld en komt de rechtbank op de volgende bedragen uit: € 122.211,60 aan cardioloog 1, € 87.803,08 aan cardioloog 2 en € 133.454,94 aan cardioloog 3.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 28-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:14015

Zaaknummer: C-09-544211-HA ZA 17-1251

Rechters: D.R. Glass, I.A.M. Kroft en R.C. Hartendorp

Advocaten: J.G. Sijmons, K. Teuben, E. Pasman en M. van Gastel

RECHTSPRAAK

***Deelgeschil. Verrekening AOV-uitkering met schadevergoeding?
Rechtbank oordeelt dat de onderhavige AOV in overwegende mate een
sommenverzekering is. Gegeven de omstandigheden is verrekening
van 50% van de AOV-uitkeringen op de schade redelijk.***

Verzoekster, werkzaam als zelfstandig fysiotherapeut, is een verkeersongeval overkomen toen zij in het donker op haar elektrische fiets tegen een kabel is gereden die door verweerster 1, een bedrijf gespecialiseerd in onder meer berging, transport en pechhulp, strak boven het wegdek was gespannen. Als gevolg hiervan heeft verzoekster ernstig letsel opgelopen. Allianz, aansprakelijkheidsverzekeraar van verweerster 1, heeft volledige aansprakelijkheid erkend voor de schade van verzoekster als gevolg van het ongeval. Verzoekster heeft na het ongeval ook bij haar arbeidsongeschiktheidsverzekeraar, Reaal, aanspraak gemaakt op uitkering onder de AOV. Reaal heeft dit verzoek gehonoreerd. Verzoekster is als gevolg van het ongeval aanvankelijk 100%, later 70%, 50% en 40% ongeschikt geacht en sinds 1 oktober 2018 is verzoekster door Reaal volledig hersteld verklaard.

In deze deelgeschilprocedure verzoekt verzoekster de rechtbank te beslissen dat de door haar ontvangen gelden uit de AOV niet verrekend mogen worden met de (inkomens)schade zoals te vergoeden door Allianz en, als verrekening toch rechtens redelijk is, dat verrekening enkel mag plaatsvinden met uitsluitel van de door verzoekster betaalde premiebedragen vanaf het moment van afsluiten van de AOV.

De rechtbank overweegt als volgt. Artikel 6:100 BW is van toepassing. Om te bepalen of verrekening redelijk is, is van belang of de door verzoekster bij Reaal gesloten AOV een sommen- of een schadeverzekering is. Bij een AOV komt dit aan op de uitleg van de verzekeringsovereenkomst en de bijbehorende polisvoorwaarden. In de polisvoorwaarden is bepaald dat de AOV ten doel heeft daguitkeringen te verstrekken bij arbeidsongeschiktheid en dit is een aanwijzing dat de onderhavige AOV een sommenverzekering is. De daguitkering is een gefixeerd bedrag. De rechtbank overweegt dat, los van enkele indicaties van het tegendeel in de polisvoorwaarden, de strekking en de kern van de AOV is dat de daguitkering uitsluitend is gekoppeld aan de mate van arbeidsongeschiktheid (minimaal 25%). De AOV is naar het

oordeel van de rechtbank dan ook in overwegende mate een sommenverzekering zoals bedoeld in artikel 7:964 BW. Volgens het arrest *Verhaeg/Jenniskens* (ECLI:NL:HR:2010:BM7808) kan de rechtbank, in het geval zij dit redelijk acht, in een geval van letselschade waarbij het opkomend voordeel bestaat in een verzekeringsuitkering deze twee posten verrekenen. In dit arrest heeft de Hoge Raad geconcretiseerd onder welke omstandigheden verrekening redelijk kan zijn. De rechtbank toetst in de onderhavige zaak aan deze gezichtspunten. De rechtbank acht de argumenten voor wel of geen verrekening in zeker evenwicht met elkaar: alhoewel de AOV in overwegende mate een sommenverzekering is die een privéaangelegenheid van verzoekster is geweest en Allianz dus niets aangaat – hetgeen niet voor verrekening pleit – kan de rechtbank er niet aan voorbijgaan dat de betrokken sommenverzekering feitelijk ook voorziet in een compensatie voor inkomstenderving. Gegeven de omstandigheden van het geval oordeelt de rechtbank dat verrekening van 50% van de AOV-uitkeringen op de schade het meest recht doet aan de situatie en daarom in casu redelijk te noemen is.

De rechtbank wijst het primaire verzoek van verzoekster dan ook deels af en bepaalt dat de door verzoekster (te) ontvangen gelden uit de AOV voor 50% mogen worden verrekend met de schade zoals te vergoeden door Allianz. Wel bepaalt de rechtbank dan nog dat verrekening enkel mag plaatsvinden onder aftrek van 50% van de door verzoekster betaalde premie.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 21-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:9588

Zaaknummer: C/10/551673 / HA RK 18-580

Rechters: A.F.L. Geerdes

Advocaten: I.C. Timmermans en M.R. Lauxtermann

Wetsartikelen: 6:100 BW

RECHTSPRAAK

Nabestaanden van 15-jarig slachtoffer van moord vorderen onder andere shockschadevergoeding. In tussenvonnis (PS 2018-0747) is geoordeeld dat een deskundige (psychiater) moet worden benoemd, teneinde vast te stellen of sprake is van geestelijk letsel als gevolg van de directe confrontatie met de ernstige gevolgen van de moord. De onderhavige uitspraak bevat de deskundigenbenoeming, inclusief vraagstelling.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 21-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:13864

Zaaknummer: C/09/535594 / HA ZA 17-715

Rechters: M.C. van Ritsema Eck-van Drempt, J. Brandt en B.A. Sturm

Advocaten: L.J.G. Derks en M. de Reus

RECHTSPRAAK

Consultancybedrijf en haar directeur vorderen onder andere rectificatie en (voor de directeur) immateriële schadevergoeding (€ 50.000) van de schrijfster van het boek 'Ik was gek van geluk' en haar uitgever, nu zij, zo stellen zij zelf, in het boek onterecht beschuldigd zijn van ernstige, onethische en veelal strafbare feiten. Rechtbank is van oordeel dat de voor artikel 6:162 BW vereiste causaliteit ontbreekt, mede nu het bedrijf en haar directeur ook in andere bronnen, zoals televisieprogramma's, op een dergelijke manier werden besproken en het bereik van die televisieprogramma's nog veel groter was dan van het boek.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 21-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:8347

Zaaknummer: C/13/628425 / HA ZA 17-475

Rechters: J. Thomas

Advocaten: R. Klöters, O.M.B.J. Volgenant en Th.J. Bousie

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

werkneemster/Stichting Christelijk Onderwijs Groningen

Onduidelijkheid of sprake is geweest van ziekte bij de opzegging van een docent. Benoeming deskundige.

Feiten

Werkneemster is als docent in dienst bij werkgeefster. Met ingang van 1 augustus 2012 wordt de betrekkingssomvang met 0,12 fte uitgebreid in verband met werkzaamheden op het gebied van internationalisering. Met ingang van 1 augustus 2013 wordt de arbeidsomvang nog eens uitgebreid, dit keer voor 0,14 fte, in verband met werkzaamheden op het gebied van beeldcoaching. Deze uitbreidingen zijn door middel van aanhangsel bij de akte van benoeming schriftelijk vastgelegd. Daarin is opgenomen dat het gaat om tijdelijke uitbreidingen tot 1 augustus 2014. Nadat onenigheid met een collega ontstaat, gebruikt die collega werkneemsters naam in een CITO-examen. Daarin wordt zij een 'alleenstaande bijstandsmoeder' genoemd. Op 18 januari 2014 meldt werkneemster zich ziek. In de rapporten van de bedrijfsarts is te lezen dat geen sprake is van medische beperkingen. Bij besluit van 21 augustus 2014 wordt werkneemsters arbeidsovereenkomst per 1 december 2014 opgezegd. Op 5 september 2014 bezoekt werkneemster een psychiater. Die geeft werkneemster de diagnose 'depressieve stoornis, ernstig'. In het deskundigenoordeel van het UWV is te lezen dat werkneemster op 27 september 2014 haar eigen werkzaamheden niet kon doen. In een brief van de psychiater aan het UWV als reactie op een niet-medische rapportage ziektewet schrijft hij dat hij zich heeft verschreven en dat de eerste arbeidsongeschiktheidsdag 20 januari 2014 moet zijn. De verzekeringsarts neemt deze conclusie in zijn rapport over. Werkneemster stelt ten eerste dat de arbeidsovereenkomst is opgezegd tijdens ziekte en ten tweede dat bij de berekening van het salaris is uitgegaan van een verkeerde grondslag (namelijk zonder de uitbreiding van de arbeidsomvang).

Oordeel

Vernietigbaarheid ontslag wegens ziekte

Werkgeefster heeft op 23 juli 2014 aan werkneemster het voornemen kenbaar gemaakt over te

gaan tot ontslag. Pas op 21 augustus 2014 is het echter tot daadwerkelijke opzegging gekomen. Beoordeeld moet dus worden of werkneemster op 21 augustus 2014 ongeschikt was tot het verrichten van arbeid wegens ziekte. De psychiater heeft op 27 september 2014 en 25 oktober 2014 gesproken met werkneemster. Zijn diagnose houdt in dat sprake is van een ernstige depressieve stoornis. Deze diagnose en de deskundigheid van de psychiater zijn niet gemotiveerd weersproken. Uitgangspunt is daarom dat per datum eerste bezoek aan de psychiater (27 september 2014) sprake was van een ernstig depressieve stoornis. De verzekeringsarts heeft vervolgens tijdens het spreekuur op 29 oktober 2014 gerapporteerd dat werkneemster wegens psychische klachten volledig arbeidsongeschikt is voor het eigen werk per 27 september 2014 (eerste consult van werkneemster bij de psychiater). Ook hier geldt dat de deskundigheid van de verzekeringsarts en het gegeven oordeel niet gemotiveerd zijn weersproken. Uitgangspunt is daarom dat in ieder geval per 27 september 2014 sprake was van volledige arbeidsongeschiktheid wegens psychische klachten. Het debat in deze zaak gaat over de vraag of van een nog eerdere ziektedatum (21 augustus 2014) kan worden uitgegaan. Dat de volledige arbeidsongeschiktheid daadwerkelijk reeds bestond per 21 augustus 2014 is door werkneemster nader onderbouwd met het bericht van de psychiater in reactie op een brief van de advocaat van werkneemster van 10 mei 2016, waarin deze uitdrukkelijk stelt dat zijn diagnose de conclusie rechtvaardigt dat werkneemster ook reeds op 21 augustus 2014 volledig arbeidsongeschikt was. Onderbouwing is ook aangeleverd met het oordeel van de verzekeringsarts van 30 januari 2018. Hierin staat te lezen dat (1) zich in de loop van juli en augustus 2014 geen aanvullend ernstig belastend voorval heeft voorgedaan dat zou kunnen leiden tot een vrijwel acute ontwikkeling tot een ernstige depressie op 5 september 2014 – dit maakt aannemelijk dat ook op 23 juli 2014 en 21 augustus 2014 sprake was van ziekte, met daaraan verbonden beperkingen die leiden tot arbeidsongeschiktheid en (2) een eerste arbeidsongeschiktheidsdag daarmee vóór 23 juli 2014 ligt. Werkgeefster heeft gemotiveerd verweer gevoerd tegen de stellingen van werkneemster. Het hof overweegt daarover als volgt. Werkneemster heeft zich op 20 januari 2014 ziek gemeld. Op 27 januari en 8 april 2014 is haar ziekte door de bedrijfsarts echter niet ondersteund. Een nieuwe ziekmelding heeft na 8 april 2014 niet plaatsgevonden. Weliswaar bleef werkneemster volgehouden ziek te zijn, maar steun voor die stelling (bedrijfsarts of deskundigenoordeel) was er op 21 augustus 2014 niet. Dat werkgeefster op die datum meende dat van ziekte geen sprake was, is dan ook wel begrijpelijk. Dat helpt haar echter niet verder. Het opzegverbod wegens ziekte is nogal absoluut geformuleerd. Of de werkgever die ziekte kende of kon kennen of zelfs mocht menen dat die er niet was is van geen belang. Een depressieve stoornis ontwikkelt zich, naar werkneemster met een beroep op de inzichten van de psychiater gemotiveerd heeft gesteld en door werkgeefster op zichzelf niet is bestreden, doorgaans geleidelijk en in toenemende mate gedurende een periode van maanden. De in deze zaak te beoordelen datum (21 augustus 2014)

is relatief kort (ongeveer vijf weken) voor die van 27 september 2014 gelegen en valt dus ruim binnen de door de psychiater genoemde 'periode van maanden', waarbinnen een depressieve stoornis pleegt te ontstaan. Deze constateringën rechtvaardigen de conclusie dat voorshands bewezen is dat werkneemster ook reeds op 21 augustus 2014 volledig arbeidsongeschikt was. Het hof benoemt, na het aanbod tegenbewijs te leveren door werkgeefster, een deskundige om (onder andere) nader te onderzoeken of werkneemster op voornoemde datum inderdaad leed aan de door de psychiater genoemde ziektebeelden. De zaak wordt aangehouden.

Arbeidsomvang

Blijkens de aanhangsels bij de akten van benoeming is de omvang van de betrekking 'tijdelijk uitgebreid'. Die akten zien, dat is niet in geschil, op de werkzaamheden voor internationalisering en beeldcoaching. Uit de akten blijkt derhalve van het tijdelijk karakter van deze uitbreiding. Werkneemster wordt ook geacht dit te hebben begrepen, omdat zij hier zelf van uit is gegaan in gesprekken met werkgeefster. Bij het eindvonnis zal van het voorgaande worden uitgegaan.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 20-11-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:10097

Zaaknummer: 200.188.635

Rechters: H. de Hek, W.P.M. ter Berg en J.A. Gimbrère

Advocaten: M.V.R. Grandjean Perrenod Comtesse en J. Schutter

Wetsartikelen: 7:670 BW en 7:670a BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor onder andere poging woninginbraak, waarbij bewoner zwaar lichamelijk (hersen-, gezicht-, rug- en rib)letsel heeft opgelopen doordat verdachte de bewoner omver duwde om te vluchten. Echtgenote van de bewoner, die zelf ook aan de kant is geduwd, heeft haar man buiten bewustzijn aangetroffen en gevreesd voor zijn leven. Toewijzing € 3.000 immateriële schadevergoeding aan bewoner en € 2.000 immateriële schadevergoeding aan echtgenote.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 20-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:5656

Zaaknummer: 16-659498-18

Rechters: H.F. Koenis, A.C. van den Boogaard en I.J.B. Corbeij

Advocaten: C.H. Dijkstra

Wetsartikelen: 311 Sr en 312 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling wegens het meermalen seksueel binnendringen van een 13-jarig meisje door een 26-jarige man, op wie het meisje verliefd was. Gedeeltelijke toewijzing immateriële schadevergoeding aan slachtoffer, namelijk tot een bedrag van € 2.500 in plaats van de gevorderde € 20.000. Bij het slachtoffer was, ook voor het delict, sprake van trauma's en problematiek binnen het gezin. Niet eenvoudig is vast te stellen welk deel van de schade is toe te rekenen aan het door verdachte gepleegde feit.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 19-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:4693

Zaaknummer: 18/109923-18

Rechters: L.W. Janssen, M.B.W. Venema en A.G.D. Overmars

Advocaten: M.R.M. Schaap

Wetsartikelen: 245 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor gewelddadige overval op postsorteercentrum, waarbij medewerkers gedurende twintig minuten zijn bedreigd met vuurwapens en waren vastgebonden met tiewraps. Toewijzing immateriële schadevergoedingen van € 5.000 aan een van de medewerkers en van € 10.000 aan een andere medewerker, nu deze laatste naar aanleiding van de overval leed aan PTSS, waarvoor hij intensieve traumabehandeling heeft moeten inzetten.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 16-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:5619

Zaaknummer: 16/705720-17 (P)

Rechters: H.A. Gerritse, A.R. Creutzberg en J.W.B. Snijders Blok

Advocaten: B.H.J. van Rhijn en A.A. Postma

Wetsartikelen: 312 Sr

RECHTSPRAAK

Eisers (familieleden) hebben meerdere aangiften gedaan jegens leden van een andere familie (wegens geweldsmisdrijven). Volgens eisers heeft het Openbaar Ministerie hier niets mee gedaan; zij vorderen daarom € 200 per familielid aan immateriële schadevergoeding. Het is niet aan de kantonrechter om de juistheid/rechtmatigheid van een beslissing van het Openbaar Ministerie te toetsen, nu de strafrechtelijke artikel 12-procedure door eisers niet is benut. Daarnaast valt niet vast te stellen wie van de eisers door welke oorzaak en in welke mate ‘in zijn persoon is aangetast’ als bedoeld in artikel 6:106 lid 1 BW.

In deze procedure staat een familievete centraal. Eisers (familieleden) voeren aan dat zij al geruime tijd in onmin leven met een andere familie. Leden van de andere familie hebben, volgens eisers, sinds 2016 meerdere malen geweldsdelicten gepleegd jegens eisers. Ondanks de daarop gedane aangiften en het ter zake voorhanden bewijs, hebben gedaagden (de hoofdofficier van kustitie, de korpschef van de Politie Rotterdam-Rijnmond en de korpsbeheerder van de Politie Rotterdam-Rijnmond) volgens eisers geen of geen adequate stappen ondernomen om de strafbare feiten een halt toe te roepen. Door dit niet, niet adequaat of, in de ogen van eisers, partijdig handelen van gedaagden neemt de ernst van het geweld verder toe en lijden eisers schade, door hen gesteld op € 200 per persoon aan immateriële schade.

De kantonrechter overweegt als volgt. Het vervolgingsmonopolie berust bij het Openbaar Ministerie. De wet voorziet evenwel in een correctief op dit monopolie, en wel door middel van de zogeheten ‘artikel 12-procedure’. Deze procedure biedt een rechtstreeks belanghebbende de mogelijkheid bij het gerechtshof te klagen over de beslissing tot het niet-vervolgen van een strafbaar feit, waaronder onder omstandigheden ook het (langdurig) uitblijven van zulk een beslissing kan worden verstaan. Gegeven die eisers ten dienste staande procedure, die zij (nog) niet hebben benut, is het niet aan de kantonrechter thans in deze procedure de juistheid, laat staan de rechtmatigheid, van een beslissing van het Openbaar

Ministerie tot het niet-vervolgen dan wel het (langdurig) uitblijven van een beslissing ter zake te toetsen.

Daarnaast is nog van belang dat zonder concrete toelichting en behoorlijke onderbouwing, die ontbreken, niet valt vast te stellen wie van eisers door welke oorzaak en in welke mate 'in zijn persoon is aangetast' in de zin van artikel 6:106 lid 1 BW, en wel zodanig dat een naar billijkheid vast te stellen schadevergoeding (van € 200 per persoon) op zijn plaats is. Ook hierop stuit het door eisers gevorderde (reeds) af. De vordering van eisers wordt dan ook afgewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 16-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:9274

Zaaknummer: 6823500 CV EXPL 18-13373

Rechters: C.H. Kemp-Randewijk

Advocaten: P.C.E. Bosland

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor pogingen tot doodslag en openlijke geweldpleging bij haatmisdrijf tegen homoseksuelen op het Damrak, waarbij verdachte en zijn mededaders de slachtoffers hard geslagen en geschopt hebben, richting en op het hoofd. Toewijzing immateriële schadevergoeding aan beide slachtoffers ad € 5.000 p.p. Ook de post ‘toekomstige kosten voor het herstel van het gebit’ is toewijsbaar, nu deze post voldoende is onderbouwd door de ‘globale kostenindicatie’ van de tandarts.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 15-11-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:4212

Zaaknummer: 23-000905-18

Rechters: A.D.R.M. Boumans, M.M. van der Nat en H.A. van Eijk

Wetsartikelen: 141 Sr en 287 Sr

RECHTSPRAAK

X/Academisch Ziekenhuis Maastricht

De Rechtbank Limburg wijst de vordering tot schadevergoeding van een patiënte af, omdat de rechtbank niet kan vaststellen dat er een causaal verband is tussen het onzorgvuldig handelen van het Academisch Ziekenhuis Maastricht bestaande uit het uitblijven van een follow-up en de schade van patiënte. De rechtbank baseert zich op het oordeel van de deskundigen.

Feiten

Bij tussenvonnis van 14 februari 2018 heeft de Rechtbank Limburg de eerder benoemde deskundigen opgedragen aanvullende vragen te beantwoorden teneinde te kunnen beoordelen of het Academisch Ziekenhuis Maastricht (AZM) onzorgvuldig heeft gehandeld jegens patiënte en of haar klachten in relatie staan tot onzorgvuldig handelen.

De deskundigen hebben gerapporteerd dat naar hun oordeel de klachten van patiënte niet in relatie staan tot de bij haar aangetroffen tumor (links temporobasaal gelokaliseerde meningeoom), maar passen bij haar post-whiplash-syndroom. De deskundigen verwijzen in dat verband naar de richtlijn daaromtrent van de Nederlandse Vereniging voor Neurologie uit 2008 en het feit dat deze klachten ook zijn ontstaan na het auto-ongeluk in 2002. De beperkte omvang van de tumor en de lokalisatie hiervan kunnen dergelijke klachten niet veroorzaken.

Oordeel in het incident

Patiënte heeft verzocht om prof. Gilsbach als deskundige te horen, zulks op de voet van artikel 200, eerste lid, Rv. De rechtbank heeft de incidentele vordering afgewezen, omdat zij van oordeel is dat het verzoek niet relevant is.

Oordeel in de hoofdzaak

De rechtbank heeft bij de beoordeling de deskundigenrapporten tot uitgangspunt genomen. Uit de twee deskundigenberichten concludeert de rechtbank dat, alhoewel er door AZM

fouten zijn gemaakt in de behandeling van patiënte (uitblijven van een reguliere follow-up in de periode van 2006 tot 2009), zij zonder die fouten niet eerder operatief zou zijn behandeld. Een causaal verband tussen de fouten van AZM en de fysieke klachten die patiënte thans ondervindt, kan niet vastgesteld worden. De deskundigen stellen weliswaar dat een reguliere follow-up in de periode van 2006 tot 2009 waarschijnlijk eerder een groei van het meningeoom zou hebben getoond en zou hebben geleid tot een eerdere behandeling met het *gamma-knife*, doch stellen dat dit waarschijnlijk geen consequenties voor de huidige gezondheidstoestand van patiënte zou hebben gehad. De deskundigen maken enkel een uitzondering voor de proptosis, die mogelijk niet zou zijn opgetreden en het feit dat er mogelijk minder pijn achter en rond het linkeroog zou zijn. Zij tekenen daarbij aan dat ook bij eerdere behandeling van de tumor deze symptomen aanwezig zouden kunnen zijn.

De rechtbank heeft de vordering van patiënte afgewezen en haar veroordeeld in de proceskosten.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 14-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:10591

Zaaknummer: C/03/192706 / HA ZA 14-348

Advocaten: R.C.C.M. Nadaud en K. Mous

Wetsartikelen: 6:74 BW, 7:453 BW en 200 Rv

RECHTSPRAAK

Verzekeringsdekking bij schade veroorzaakt door de inslag van hagelstenen. Vraag of ondanks het feit dat er niet was voldaan aan de in de polisvoorwaarden gegeven definitie van storm, vanwege de bijzondere weersomstandigheden (supercel) toch sprake zou kunnen zijn van stormschade. In een tussenvonnis heeft de rechtbank eiser in de gelegenheid gesteld te onderbouwen dat (een deel van) de schade het beeld van stormschade vertoont. De rechtbank komt nu tot het oordeel dat eiser daar niet in is geslaagd. Er is geen reden om de schade die is veroorzaakt door hagelinslag aan te merken als stormschade.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 14-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:5698

Zaaknummer: C/16/431765 / HA ZA 17-131

Rechters: M.E. Heinemann

Advocaten: G.R.A.G. Goorts en W.A.M. Rupert

RECHTSPRAAK

Vordering op grond van artikel 6:162 BW bij gestelde aanrijding op Oostplein tussen voetganger (eiseres) en auto (verzekeraar is gedaagde). Eiseres heeft haar vordering onvoldoende onderbouwd. Eiseres diende te bewijzen dat sprake is van een onrechtmatige daad van automobilist en dat er een causaal verband is tussen deze daad en haar schade. Eiseres is in deze procedure vier keer in de gelegenheid geweest om de door haar gestelde feiten met stukken te onderbouwen. Dat zij dat al die keren heeft nagelaten, komt voor haar eigen rekening en risico. Aan bewijslevering wordt in dit stadium van de procedure, gelet op het gebrek aan enige vorm van (een begin van) onderbouwing na de betwisting door verzekeraar, niet toegekomen. Volgt afwijzing vordering.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 09-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:9382

Zaaknummer: 6605803

Rechters: H.M. van de Ven

Advocaten: A. Rhijnsburger en A.L. Mijnsen

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor bedreiging en belediging journalist in nasleep couppoging Turkije. Slachtoffer niet-ontvankelijk in vordering tot immateriële schadevergoeding voor wat betreft de bewezenverklaarde bedreiging, nu de door de journalist ervaren gevoelens van angst en onveiligheid niet zonder meer met zich brengen dat sprake is van aantasting in de persoon (artikel 6:106 BW). Praktijkondersteuner ggz geeft aan geen diagnose te kunnen stellen, dus kan geestelijk letsel niet worden vastgesteld. Wel toewijzing immateriële schadevergoeding (€ 250) aan slachtoffer ter zake de bewezenverklaarde belediging, nu slachtoffer hierdoor in zijn eer en goede naam is geschaad (artikel 6:106 BW).

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 06-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:8189

Zaaknummer: 13-234922-17

Rechters: C.M. Degenaar, A.P. Sno en E.G.M. van Gessel

Advocaten: F. Tosun

Wetsartikelen: 266 Sr en 285 Sr

RECHTSPRAAK

Dodelijk ongeval op bouwplaats doordat dakrandbeveiliging voorzien van reclamadoek van dak is gevallen. Aansprakelijkheidsverzekeraar van aannemer heeft erven schadeloos gesteld en stelt nu door middel van cessie een vordering te hebben op de onderaannemer. Ratio van artikel 7:962 lid 3 BW staat aan onbeperkt regres op een hoofdelijke medeschuldenaar in de weg. Ratio van artikel 7:962 lid 3 BW staat er evenzeer aan in de weg dat de verzekeraar langs een andere weg, zoals door middel van cessie, een vordering verkrijgt die meer omvat dan waarop zij volgens de interne verhouding van de medeschuldenaren uit hoofde van subrogatie aanspraak kan maken. Bovendien oordeelt de rechtbank aan de hand van de Kelderluik-criteria dat de onderaannemer überhaupt niet aansprakelijk is voor de opgetreden overlijdensschade.

Op een bouwplaats heeft in 2013 een ongeval plaatsgevonden doordat een dakrandbeveiliging voorzien van een reclamadoek van het dak is gevallen, waarbij de heer B dodelijk is getroffen door een contragewicht van de vallende dakrandbeveiliging. De dakrandbeveiliging die op B terecht is gekomen, is geplaatst door A, een onderaannemer, in het kader van de door haar op het dak te verrichten werkzaamheden. H is de aannemer. ASR is de aansprakelijkheidsverzekeraar van H. ASR heeft de schade aan de erven van B vergoed. ASR heeft vervolgens de schadeafwikkeling met de echtgenote van B en diens minderjarige kinderen ter hand genomen, door middel van cessie van de vordering op H.

In deze procedure vordert ASR voor recht te verklaren dat A ten opzichte van ASR aansprakelijk is voor de schade die ASR tegen cessie heeft vergoed aan de echtgenote en minderjarige kinderen van B naar aanleiding van het aan B overkomen dodelijke ongeval. Voor zover van cessie geen sprake zou zijn, vordert ASR voor recht te verklaren dat A ten opzichte van ASR aansprakelijk is voor de schade die ASR heeft vergoed aan de echtgenote en minderjarige kinderen van B naar aanleiding van het aan B overkomen dodelijke ongeval en

waarvoor zij uit hoofde van subrogatie de rechten van H heeft verkregen. Tevens vordert ASR vergoeding van de schade door A. In vrijwaring vordert A dat H wordt veroordeeld om aan A te betalen al hetgeen waartoe A in de hoofdzaak mocht worden veroordeeld.

De rechtbank overweegt als volgt. Ingevolge het arrest van de Hoge Raad van 23 november 2012, nr. 12/00396 (ECLI:NL:HR:2012:BX5880) staat de ratio van artikel 7:962 lid 3 BW aan onbeperkt regres op een hoofdelijke medeschuldenaar in de weg. De ratio van artikel 7:962 lid 3 BW staat er evenzeer aan in de weg dat de verzekeraar langs een andere weg, zoals in het onderhavige geval door middel van cessie, een vordering verkrijgt die meer omvat dan waarop zij volgens de interne verhouding van de medeschuldenaren uit hoofde van subrogatie, die van rechtswege plaatsvindt, aanspraak kan maken. Voor zover de door ASR als grondslag gebruikte cessie ASR rechten zou verlenen die verdergaan dan de rechten van H op A, laat de rechtbank deze cessie wegens strijdigheid met het recht dan ook buiten beschouwing.

Vervolgens dient nog beoordeeld te worden of A jegens de erven van B (artikel 6:108 BW) aansprakelijk is voor het ongeval, en zo ja, of H aansprakelijkheid draagt voor dit ongeval en welke interne draagplicht H en A hebben voor de door de erven van B geleden schade. De rechtbank maakt hiertoe gebruik van de *Kelderluik*-criteria. ASR stelt dat A de dakrandbeveiliging niet op de juiste wijze heeft geplaatst, maar de rechtbank beoordeelt deze stelling als onvoldoende gemotiveerd onderbouwd. In de tweede plaats stelt ASR dat A de dakrandbeveiliging niet van voldoende ballast had voorzien. Hieromtrent oordeelt de rechtbank dat mede in het licht van de onbekendheid van H met de noodzaak tot dubbele belasting, ASR onvoldoende heeft onderbouwd waarom A had dienen te voorzien dat sprake was van de noodzaak tot dubbele belasting. Voorts heeft ASR onvoldoende gesteld wat de causale bijdrage aan het ongeval is van het ontbreken van een half gewicht en mogelijk zelfs één gewicht op de staanders van de gevallen dakreling – ten aanzien waarvan A wel een verwijt gemaakt kan worden – ten opzichte van de geadviseerde maar ontbrekende dubbele belasting, waarvan A geen verwijt treft. In de derde plaats verwijt ASR A dat zij zich geen rekenschap heeft gegeven van de weersomstandigheden. De rechtbank oordeelt echter dat A in onvoldoende mate het verwijt treft dat zij heeft nagelaten voorzorgsmaatregelen te treffen in de zin van het inklappen van de dakrandbeveiliging. A hoefde niet te voorzien dat zonder het nemen van voorzorgsmaatregelen onder de gegeven omstandigheden de dakreling naar beneden zou storten.

De rechtbank concludeert dat de A jegens de erven van B en derhalve jegens ASR niet aansprakelijk is voor de opgetreden overlijdensschade. De vorderingen van ASR worden dan ook afgewezen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 24-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2018:6539

Zaaknummer: C/02/328096 / HA ZA 17-174 en C/02/335647 / HA ZA 17-632

Rechters: Van den Heuvel

Advocaten: A.K. Sjouw en H. Lebbing

Wetsartikelen: 6:108 BW

RECHTSPRAAK

***Verkeersongeval tussen twee fietsers (A en B) op fietspad.
Deelgeschilrechter heeft geoordeeld dat A aansprakelijk is voor de schade van B en rechtbank acht zich gebonden aan deze beslissing.
Verwijzing naar schadestaat niet nodig, nu B (eiseres in reconventie) vóór eiswijziging een concreet bedrag had gevorderd. B wordt niet toegelaten tot deskundigenbewijs ten aanzien van het gestelde causaal verband tussen ongeval en (vermeend) hersenletsel. Wel toewijzing enkele schadeposten, waaronder smartengeld (€ 2.000).***

Op een fietspad heeft een verkeersongeval plaatsgehad tussen twee fietsers (A en B) die elkaar vanuit tegengestelde richting tegemoet fietsten, waarbij B letsel heeft opgelopen. In een door B aanhangig gemaakte deelgeschilprocedure is voor recht verklaard dat A aansprakelijk is voor de door B als gevolg van het ongeval geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade en is A veroordeeld tot betaling van een bedrag van € 4.268,90 aan kosten als bedoeld in artikel 1019aa Rv.

In deze procedure vordert A de vernietiging van de deelgeschilbeschikking en een verklaring voor recht dat hij niet aansprakelijk is jegens B voor de gevolgen van het ongeval. Ook vordert A terugbetaling van het door hem aan B betaalde bedrag. In reconventie vordert B, na eiswijziging, vergoeding tot een nader bij Staat op te maken bedrag van de schade die zij heeft geleden en in de toekomst nog zal lijden als gevolg van het ongeval. Voor de eiswijziging vorderde zij een specifiek bedrag aan schade, te weten € 42.046,24.

In conventie oordeelt de rechtbank als volgt. In de deelgeschilbeschikking is uitdrukkelijk en zonder voorbehoud beslist dat A aansprakelijk is voor de door B geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade als gevolg van het ongeval. De rechtbank heeft geen aanknopingspunten gevonden om aan te nemen dat de betreffende beslissing berust op een onjuiste feitelijke of juridische grondslag. Daarom acht zij zich aan die beslissing gebonden. De vorderingen van A worden afgewezen.

In reconventie oordeelt de rechtbank als volgt. Vast staat dat A aansprakelijk is voor de door B

als gevolg van het fietsongeval geleden schade. De vraag is of een verwijzing naar de schadestaatprocedure in deze zaak noodzakelijk is. B heeft de rechtbank aanvankelijk dringend verzocht haar schade juist wel in de onderhavige procedure te begroten en heeft in dat kader een schadestaat met bijbehorende producties overgelegd. De rechtbank meent daarom dat de omvang van de door B geleden schade in de onderhavige uitspraak kan worden begroot en dat een verwijzing naar de schadestaatprocedure niet nodig is. De rechtbank zal derhalve tot begroting van de door B geleden schade overgaan, met als uitgangspunt het aanvankelijk door B gevorderde bedrag van € 42.046,24.

De rechtbank overweegt voorts als volgt. B kampte vóór het ongeval met verschillende medische klachten, waaronder migraine, vermoeidheid en cognitieve beperkingen en ook na het ongeval is sprake geweest van gebeurtenissen die van belang zijn bij de beoordeling van de causaliteit tussen het ongeval en de gestelde schade. B heeft voorts onvoldoende feiten en omstandigheden aangevoerd die de conclusie kunnen dragen dat het ongeval tot witte stofafwijkingen, dan wel een puntbloeding heeft geleid, en vervolgens dat deze witte stofafwijkingen, dan wel de puntbloeding tot de TIA's hebben/heeft geleid. Dit leidt ertoe dat B niet zal worden toegelaten tot deskundigenbewijs. De postwhiplashjurisprudentie kan B evenmin baten, aangezien ook in geval van niet-objectiveerbaar letsel het causaal verband tussen het ongeval en het letsel aannemelijk zal moeten worden gemaakt. Wel worden enkele schadeposten (tot een periode van zeven weken na het ongeval, nu vaststaat dat B zeven weken arbeidsongeschikt is geweest) toegewezen, waaronder € 2.000 aan smartengeld. De overige toe te wijzen posten bedragen in totaal een bedrag van € 709,66, waardoor de rechtbank in totaal tot toewijzing van een bedrag van € 7.709,66 aan B concludeert.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 24-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2018:4460

Zaaknummer: C/08/205090 / HA ZA 17-334

Rechters: J.N. Bartels

Advocaten: G. Loman en Z.J. Rittersma

RECHTSPRAAK

Herstellvonnis bij PS 2018-1005. Onrechtmatige uitlatingen op Quotenet. Vordering wordt afgewezen. Periode waarin eiser gedaagde heeft bijgestaan in de juridische strijd met diens broer is verkeerd weergegeven.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 19-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:10300

Zaaknummer: C/15/276024 / KG ZA 18-507

Rechters: A.H. Schotman

Advocaten: E.L. Hoogstraate en B.T. Craemer

RECHTSPRAAK

Al zestien jaar slepend conflict tussen burger en gemeente met talloze bestuursrechtelijke procedures, waarin nu eens de burger en dan weer de gemeente gelijk krijgt. Burger vordert bij de civiele rechter een verklaring voor recht dat de gemeente onrechtmatig heeft gehandeld en aansprakelijk is voor zijn schade (o.a. immateriële schade ten gevolge van de door hen ondervonden noodzaak om veelvuldig en langdurig te procederen tegen de gemeente). Rechtbank oordeelde in tussenvonnissen dat eiser de verklaring voor recht moet toespitsen op bepaalde besluiten en dat hij reeds in deze aansprakelijkheidsprocedure zijn schade moet onderbouwen en concretiseren en in moet gaan op de causaliteit en het beroep op verjaring. Dat doet eiser niet en daarop wijst de rechtbank alle vorderingen af.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 10-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:5008

Zaaknummer: C/05/304133/HA ZA 16-307

Rechters: N.W. Huijgen

Advocaten: Ch. Samkalden en B. Oudenaarden

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

werkneemster/Euromast Horeca B.V.

Geen causaal verband tussen werkzaamheden c.q. -omstandigheden en de medische klachten van werkneemster. Ontslag na twee jaar arbeidsongeschiktheid niet kennelijk onredelijk.

Feiten

De kantonrechter verwijst naar het tussenvonnis van 29 december 2017. Daarin is een deskundigenonderzoek bevolen teneinde een oordeel te kunnen vormen over de vraag of sprake is van een causaal verband tussen de medische klachten en arbeidsongeschiktheid van werkneemster en de door haar verrichte werkzaamheden c.q. de -omstandigheden bij werkgeefster. De deskundige is in het bijzonder de opdracht gegeven te onderzoeken of de medische klachten het gevolg zijn geweest van voornoemde werkzaamheden c.q. -omstandigheden of het gevolg van onder andere operaties in het kader van een carpaal tunnelsyndroom en een hernia.

Oordeel

Het deskundigenrapport is gebaseerd op een uitvoerig medisch onderzoek en voorzien van een uitgebreide en nauwkeurige (medische) onderbouwing en getuigt naar het oordeel van de kantonrechter bovendien van een grote mate van professionaliteit. Gelet hierop zal de kantonrechter de conclusies van de deskundige volgen. Dit betekent dat weliswaar de mogelijkheid bestaat dat het werk dat werkneemster voor werkgeefster heeft uitgevoerd als een (pijn)provocerende factor van haar medische klachten kan worden aangemerkt en dat (een deel van) die klachten mogelijk gestimuleerd zijn door die werkzaamheden, maar dat niet kan worden gezegd dat dat werk als de (hoofd)oorzaak van de klachten heeft te gelden. Daaraan liggen ook diverse andere factoren ten grondslag. Het is dan ook net zo goed mogelijk dat de klachten van werkneemster en de ontwikkeling daarvan, hoe vervelend ook voor haar, ook zonder de lichamelijke werkbelasting bij werkgeefster zouden zijn ontstaan. Het voorgaande leidt ertoe dat in rechte niet is komen vast te staan dat er sprake is van een (voldoende) causaal verband tussen de hand-, pols- en rugklachten van werkneemster en de klachten aan haar nek, schouder en been en de door haar langdurig verrichte

schoonmaakwerkzaamheden voor werkgeefster. Gelet hierop, hetgeen reeds is overwogen in het tussenvonnis van 6 oktober 2017 en alle overige feiten en omstandigheden, in onderling verband en samenhang bezien, moet geconcludeerd worden dat het aan werkneemster gegeven ontslag per 1 november 2015, waarbij werkgeefster een belang had gezien de op dat moment twee jaar durende arbeidsongeschiktheid van werkneemster, niet in strijd is met het goed werkgeverschap. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat er geen sprake is van een kennelijk onredelijk ontslag.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 05-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:8627

Zaaknummer: 5482445

Rechters: R.J. van Boven

Advocaten: J. Marges en E.M.Y. Sorensen

Wetsartikelen: 7:681 (oud) BW

RECHTSPRAAK

Twee broers voeren al jaren een hevige juridische strijd. Op Quotenet is een artikel geplaatst over de voormalig advocaat (eiser) van een van de broers. Het artikel is gebaseerd op een verklaring van gedaagde (de andere broer). Eiser vordert gedaagde te gebieden zijn verklaring in te trekken. Tevens vordert hij een voorschot van € 25.000 ter vergoeding van de door hem gestelde immateriële schade. De rechtbank oordeelt dat de uitleg die gedaagde had gegeven aan een eerder tussen de broers gewezen vonnis en zijn uitlating die hij hierop had gebaseerd, niet zo onzorgvuldig is dat deze jegens eiser onrechtmatig moet worden geacht, mede omdat eiser van gedaagde ten aanzien van de interpretatie van rechterlijke uitspraken een nauwkeurigheid verlangt waarvan hij zelf tot op heden allerm minst heeft blijk gegeven.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 03-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:10299

Zaaknummer: C/15/276024 / KG ZA 18-507

Rechters: A.H. Schotman

Advocaten: E.L. Hoogstraate en B.T. Craemer

ANNOTATIE

Val in trappenhuis gehuurde bedrijfsruimte: een zorgplicht van de werkgever?

mr. M.C.O. van Gerven

Een werkneemster van Robidus komt ten val in een trappenhuis tussen de 16e en 17e verdieping van het kantoorpand Saen Tower in Zaandam. Deze twee verdiepingen werden gehuurd door werkgever Robidus. De werkneemster was onderweg naar een overleg met haar collega's, maar is uitgedaald en van de trap naar beneden gevallen. Zij is met haar hoofd tegen een betonnen muur geslagen en heeft hierdoor ernstig hersenletsel opgelopen. De werkneemster stelt haar werkgever Robidus op grond van artikel 7:658 BW aansprakelijk voor dit ongeval, maar de aansprakelijkheid wordt door verzekeraar Achmea afgewezen omdat er geen bijzondere zorgplicht van werkgever Robidus zou bestaan ten aanzien van het trappenhuis en er dus geen zorgplicht door haar zou zijn geschonden. De kantonrechter beantwoordt de vraag of de zorgplicht van artikel 7:658 lid 1 BW zich uitstrekt tot de trap en het trappenhuis in het kantoorpand bevestigend.

Hieronder bespreek ik het oordeel van de kantonrechter in het licht van de relevante rechtspraak. Vervolgens bespreek ik in hoeverre het voor de aansprakelijkheid relevant is of een bedrijfsruimte wordt gehuurd of in eigendom is van de werkgever. Tot slot rond ik af met de betekenis van onduidelijkheid omtrent de toedracht van het ongeval in deze kwestie.

1. Ruime betekenis werkplek

De kantonrechter meent dat de zorgplicht van Robidus ook ziet op de trap en het trappenhuis, omdat Robidus het trappenhuis voor haar personeel toegankelijk heeft gemaakt door een druppel (sleutelsysteem) beschikbaar te stellen. De kantonrechter maakt hieruit op dat de werknemers met instemming van Robidus gebruik konden maken van de trap. Van deze trap werd ook daadwerkelijk veel gebruikgemaakt door de werknemers. Het argument dat traplopen een alledaagse gebeurtenis is, maakt dit oordeel volgens de kantonrechter niet anders. Er is dan ook sprake van schade in de uitoefening van de werkzaamheden, waarvoor Robidus als werkgever op grond van artikel 7:658 lid 2 BW in beginsel aansprakelijk is jegens de werkneemster.

De kantonrechter heeft met deze uitspraak, geheel in lijn met de bestaande rechtspraak, een ruime betekenis gegeven aan het criterium 'in de uitoefening van zijn werkzaamheden' van artikel 7:658 lid 2 BW. Zo blijkt uit het *Maatzorg*-arrest dat in de eerste plaats aansluiting moet worden gezocht bij het ruim omschreven begrip 'arbeidsplaats' uit artikel 1 lid 3 aanhef en onder g Arbeidsomstandighedenwet (HR 12 december 2008, *NJ* 2009/332). Iedere plaats die in verband met het verrichten van arbeid wordt of pleegt te worden gebruikt, wordt als werkplek beschouwd. Het trappenhuis waarin de werkneemster zich bevond werd in verband met de door haar te verrichten arbeid gebruikt. Zij was van de 17e naar de 16e verdieping onderweg naar een overleg met haar collega's. De werkomgeving van de werkneemster bevond zich op beide verdiepingen en hierdoor ook in het trappenhuis, omdat zij zich hiermee tussen de afdelingen kon verplaatsen. Robidus stond ook toe dat hiervan gebruik werd gemaakt, omdat zij aan de werkneemster een druppel beschikbaar had gesteld waarmee toegang tot het trappenhuis werd verleend. Het trappenhuis en de trap maken dan ook onderdeel uit van de werkplek, redenen waarom de kantonrechter mijns inziens terecht oordeelt dat sprake is van schade in de uitoefening van de werkzaamheden.

Toch is deze uitspraak niet zo vanzelfsprekend, omdat in het arrest van het Hof Amsterdam van 26 augustus 2014 (*VR* 2015/83) werd geoordeeld dat de parkeergarage onder het bedrijfspand niet tot de werkplek behoort, waardoor geen aansprakelijkheid van de werkgever werd aangenomen. De parkeergarage werd door de werkgever gehuurd en was – net als de trap en het trappenhuis in de onderhavige kwestie – toegankelijk voor het personeel van meerdere bedrijven die in het bedrijfspand gevestigd waren. Het verschil met de situatie in de onderhavige uitspraak is dat de schade was ontstaan bij het stallen van de motor in de parkeergarage. Dit was dus voordat met de werkzaamheden werd begonnen en die activiteit heeft in zoverre te gelden als woon-werkverkeer. De werkneemster van Robidus was al wel begonnen met haar werkzaamheden. Zij was immers binnen de werkomgeving van Robidus (van de 17e naar de 16e verdieping) onderweg naar een overleg met haar collega's.

2. Maakt het huren van een bedrijfsruimte verschil?

Uit het arrest van het Hof Amsterdam en de onderhavige uitspraak kan worden afgeleid dat het feit dat een ruimte door een werkgever wordt gehuurd, niet afdoet aan het oordeel dat sprake is van schade in de uitoefening van de werkzaamheden in de zin van artikel 7:658 lid 2 BW. Een werkgever draagt een zorgplicht zodra sprake is van een uitoefening van werkzaamheden.

Of de werkgever haar zorgplicht heeft geschonden, is een volgende vraag. In de onderhavige kwestie wordt niet de vraag beantwoord of Robidus haar zorgplicht heeft geschonden. Een werkgever draagt mijns inziens niet een minder zware zorgplicht over een gehuurde werkplek

dan wanneer deze werkplek in haar eigendom zou zijn. De verhuurder draagt de verplichting het gehuurde goed te onderhouden, maar de werkgever blijft (ondanks dat zij huurder is) verplicht het uit artikel 7:658 lid 1 BW voortvloeiende hoge veiligheidsniveau te waarborgen (HR 11 april 2008, *NJ* 2008/465). Een werkgever kan zich in het kader van haar zorgplicht er niet achter verschuilen dat de verhuurder onvoldoende onderhoud heeft verricht aan het gehuurde. Dit volgt ook uit het arrest van het Hof 's-Gravenhage van 25 september 2012 (*JA* 2012/219), waarin het hof oordeelde dat de werkgever haar zorgplicht heeft geschonden door onvoldoende onderhoud te verrichten aan het terrein voor het bedrijfspand dat zij huurde. Volgens het hof is minder van belang dat de verhuurder van het pand de uiteindelijke zeggenschap over dat terrein draagt. Uit dit arrest blijkt ook dat een werkgever een zorgplicht draagt over een verbindingsweg, die inhoudt dat een verbindingsweg op de arbeidsplaats zodanig moet zijn gelegen en ingericht dat zij op eenvoudige wijze, veilig en overeenkomstig de bestemming, door voetgangers kan worden gebruikt (in de zin van artikel 1.1 lid 1 onder b in verbinding met artikel 3.14 Arbeidsomstandighedenbesluit). Het trappenhuis in de onderhavige kwestie betreft ook een verbindingsweg tussen twee verdiepingen, waardoor Robidus als werkgever verplicht is om ervoor te zorgen dat de werkneemster de trap op eenvoudige wijze, veilig en overeenkomstig de bestemming kan gebruiken.

Tot slot merkt de kantonrechter op dat de werkneemster de exacte toedracht van het ongeval niet hoeft te stellen, maar dat in het kader van de zorgplicht van belang is dat in de processtukken er nog van wordt uitgegaan dat de werkneemster op de trap is uitgegleden, terwijl zij ter zitting heeft verklaard op het bordes te zijn uitgegleden. De toedracht van het ongeval zal wel relevant zijn voor de beoordeling van de zorgplicht, maar onzekerheid ten aanzien van de toedracht van het ongeval komt uiteindelijk voor risico van de werkgever (HR 29 juni 2001, *NJ* 2001/476). Onduidelijkheid over of de werkneemster op de trap of het bordes ten val is gekomen, zal dan ook niets afdoen aan de aansprakelijkheid.

Met deze uitspraak is duidelijk geworden dat Achmea als verzekeraar van Robidus de claim wel had moeten behandelen, nu sprake is van schade in de uitoefening van de werkzaamheden en hierdoor de aansprakelijkheid in beginsel vaststaat. De spreekwoordelijke bal ligt nu bij Achmea om te stellen en te bewijzen dat Robidus haar zorgplicht niet heeft geschonden.

RECHTSPRAAK

Einduitspraak; vervolg op PS 2017-0600. In tussenvonnis is eigenaar van American Stafford voor 80% aansprakelijk geacht voor de schade die deze hond toebracht aan een vrouw die een andere hond uitliet, waarbij de vrouw haar vingerkootje verloor. Schadebegroting: vier weken lang kosten huishoudelijke hulp (€ 774) en € 7.500 aan smartengeld.

Toen eiseres in 2015 de hond van haar vriend uitliet in een hondenlosloopgebied, werd de hond die zij uitliet gebeten toen deze naar een andere hond toeliep. Eiseres heeft daarop geprobeerd haar hond los te trekken uit de beet en is daarbij haar vingerkootje verloren. In een tussenvonnis is geoordeeld dat gedaagde voor 80% aansprakelijk is voor de schade die eiseres lijdt, heeft geleden en zal lijden ten gevolge van de hondenbeet. Eiseres werd bij dat tussenvonnis tevens in de gelegenheid gesteld om zich uit te laten over de geleden schade. Dit heeft zij gedaan.

De rechtbank beoordeelt nu de verschillende door eiseres gevorderde schadeposten achtereenvolgens. Allereerst de vergoeding van huishoudelijke hulp. Eiseres heeft haar stelling dat zij de eerste drie maanden na het ongeval vrijwel niets in het huishouden heeft kunnen doen, onderbouwd met een schriftelijke verklaring van haar moeder en een brief van de VUmc aan haar huisarts. De rechtbank acht aannemelijk dat eiseres de eerste twee weken na het ongeval haar linkerhand niet heeft kunnen gebruiken en om die reden ook niet heeft kunnen bijdragen in de gezamenlijke huishouding met haar moeder. Eiseres heeft echter onvoldoende onderbouwd dat dit een periode van drie maanden betrof. Gelet op de inhoud van de brief van de VUmc en de (mate van) infectie die daaruit blijkt, gaat de rechtbank er bij de schadebegroting van uit dat eiseres in totaal vier weken volledig was aangewezen op huishoudelijke hulp en dat zij daarna nog eens vier weken matig beperkt is geweest bij het uitvoeren van huishoudelijke taken. Voor wat betreft de hoogte van de kosten sluit de rechtbank aan bij de Letselschade Richtlijn Huishoudelijke Hulp en zo komt de rechtbank op een bedrag van € 774 uit.

Vervolgens buigt de rechtbank zich over de smartengeldvordering. Eiseres vordert vergoeding

van de door haar geleden immateriële schade, die zij, onder verwijzing naar een uitspraak in de Smartengeldgids, begroot op € 10.000. De rechtbank acht een vergoeding van € 7.500 voor immateriële schade billijk, waarbij de volgende omstandigheden in acht zijn genomen. Vast staat dat eiseres door het ongeval ernstig letsel aan de wijsvinger van haar linkerhand heeft opgelopen. Tijdens het genezingsproces is sprake geweest van een infectie, waardoor het herstel, voor zover dat mogelijk was, langer duurde. Eiseres heeft verder gesteld en onderbouwd dat het ongeval voor haar een traumatische ervaring was en dat zij daar psychische gevolgen van heeft ondervonden en ondervindt. Bovendien betreft het verlies van haar vingerkootje zichtbaar letsel, waardoor eiseres dagelijks aan het ongeval wordt herinnerd en met de aanblik van het letsel wordt geconfronteerd. Eiseres heeft verder voldoende aannemelijk gemaakt dat zij door het letsel hinder ondervindt bij de uitvoering van haar werkzaamheden als bartender in een cocktailbar en bij het uitoefenen van haar hobby's. Tot slot is tevens in aanmerking genomen dat sprake is van een gering functieverlies van de linkerhand, terwijl eiseres rechtshandig is.

Voor het totale bedrag aan schade van eiseres is gedaagde voor 80% aansprakelijk, waardoor gedaagde wordt veroordeeld tot betaling aan eiseres van € 7.045,64.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 07-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:7861

Zaaknummer: C/13/612993 / HA ZA 16-772

Rechters: A.J. Bongers-Scheijde

Advocaten: J.J. Sneller en I.M.C.A. Reinders Folmer

Wetsartikelen: 6:97 BW